

λους ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι διὰ τὸ ἄττατον καὶ ἀσύ-
νετον τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς, ἥεις ἠναγκάσθη τὸν ἄλ-
λως τε ἀξίως ἐπὶ δεκαπενταετίαν διοικήσαντα τὴν Ἰ-
ταλίαν Ναρσῆν, νὰ καλέσῃ εἰς αὐτὴν τοὺς Λογγοθέ-
ρους, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἀλβέρτου (568)
καταλαβόντες τὴν Ἰταλίαν, ἀπεκατέστησαν ἐν αὐτῇ
μόνιμως μέχρι τινός.

Οὐχ ἦντον ὁμοῦς ἡ μνήμη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ περιήλθον καὶ ἔμεινον σθεαστὰ τοῖς μεταγε-
νεστέροις, οὐ μόνον διὰ τῆς ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἐπι-
χειρήσεων δόξης, ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῶν ἐσωτερικῶν
αὐτοῦ διατάξεων ἢ θεσμῶν καὶ τῆς τακτοποιήσεως
τῆς νομοθεσίας τοῦ κράτους, ἣν ἐνήργησε δι' ἀνδρῶν
εἰδημόνων καὶ τῶν σοφωτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
Ἀρχηγὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἔθετο τὸν φί-
λον καὶ ἀγαπῶντα αὐτῷ Τριβοτιανόν, ὑπὸ τῆς δραστη-
ρίου τοῦ ὁποίου φιλοπατίας ἀνεφάνησαν κατ' ὀλίγον
ἡ Συλλογὴ τῶν διατάξεων τῶν προτέρων αὐτοκρατό-
ρων (ἡ ἐπικληθεῖσα Κώδιξ Ἰουστινιανού)· ταύτην δὲ
ἠκολούθησε ἑτέρα συλλογὴ κρίσεων καὶ ἀποφάσεων
τῶν περιφημοτέρων νομοδιδασκάλων, ἐπικληθεῖσα Παν-
δέκται ἢ Digesta. Ἡ ὀγγώδης ὁμοῦς αὕτη συλλογὴ
συνεπληρώθη ὑπὸ περιόδων τετμημένων καὶ ἀποσπα-
σμάτων κολοβῶν, καὶ νῦν μὲν σχοινοτενῶν καὶ δυσε-
ξηγῆτων, νῦν δ' ἐκ μιᾶς φράσεως ἢ λέξεως ἀποτε-
λουμένων, μετὰ παραπομπῶν εἰς τοὺς συγγραφεῖς
ἄρ' ὧν ἐλήφθησαν. Συγχρόνως ὁ Ἰουστινιανὸς συνέταξε
καὶ ἐπιστημονικόν τι στοιχειῶδες περὶ δικαίου βιβλίον,
τὰς Institutiones, ἐρανισθεῖσας τὰς πλείστας ἐκ τοῦ
Γαίου, οὗ τὸ σύγγραμμα ἦν ἐν Ῥώμῃ τὸ ἐν χρήσει
παρὰ τῇ νεολαίᾳ ἡγεμιδίων τοῦ δικαίου (2). Τοῦτοις
δὲ προσετέθησαν ἐφεξῆς καὶ αἱ νέαι τοῦ Ἰουστινιανοῦ
διατάξεις αἱ ἐπικληθεῖσαι Νεαφαί (novell). Τὸ δὲ
ὅλον, ὁ καρπὸς τῆς παλαιᾶς καὶ βάσις τῆς νέας νομο-
θεσίας ὀνομάζεται Corpus juris.

Παρὰ τὰ ἔργα ταῦτα, ἐδόξαται τὸ ὄνομα τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ αἰ σέοδδμαί δι' ὧν καθωράττε τὰ πλείστα
τῆς ἐπικρατίας αὐτοῦ μέρος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει
δὲ μόνον ἰδρύσαστο εἰκοσι καὶ πέντε ναοὺς, ἐν οἷς καὶ
τὸν τῆς ἁγίας Σοφίας, μέγα καὶ περικαλλέστατον οἰ-
κοδόμημα, σχεδιασθὲν ὑπὸ Ἀνθεμίου τοῦ Τραλιανοῦ,
καὶ εἰς ἀνέγερσιν τοῦ ὁποίου εἰργάσθησαν ἐπὶ ἑξ ἔτη
δέκα χιλιάδες ἀνδρῶν, καὶ ἐξοδεύθησαν κατὰ τοὺς
νῦν ὑπολογισμοὺς ὑπὲρ τὰ 14,000,000 φιορίνια.
Ἐκτὸς τούτων ἔκτισε νοσοκομεῖα, γεφύρας καὶ ὑ-
δραγωγεῖα· μάλιστα δὲ μέγα πλῆθος φρουρίων καὶ
ὀχυρωμάτων, ὡς περικυκλωμένης τῆς ἐπικρατείας
πανταχόθεν ὑπὸ ἐχθρῶν παντοίων. Ὁ ἱστορικὸς Προ-
κόπιος συνέγραψε πόνημα ἰδίον περὶ τῶν κτισμάτων
τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἔνθα ἀναφέρει τὰ δημόσια οἰκοδομή-
ματα, ὅσα ὁ αὐτοκράτωρ ἀνήγειρεν ἢ ἐπαυώρωσε.

(2) Αἱ Institutiones τοῦ Γαίου ἀνεκαλύφθησαν, ἐν ἔτει
1816, ἐν τινι παλιμψήστῃ τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐκκλη-
σίας τῆς Βερύνης, καὶ μετεφράσθησαν τὸ πρῶτον Γαλ-
λιστῇ, ἐν ἔτει 1827, ὑπὸ τοῦ J. E. Boulet, δικηγόρου
παρὰ τῷ κακουργολογῇ τῶν Παρισίων.

καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν. Πρὸς τὰς ἐπιχειρή-
σεις ὁμοῦς ταύτας χρῆζων πολλῶν χρημάτων
κατεβάρυνεν ἀδιαλείπτως διὰ φόρων τὸν λαόν, καὶ ἔ-
παυσε τὴν μισθοδοσίαν τῶν διδασκάλων τῇ ὑποθήκῃ
τοῦ ἐπάρχου, καὶ κατέσγησαν διὰ παντός οἱ τῶν Ἀ-
θηνῶν φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες (Ζωναρ. Βιβλ. ΙΔ, 6), ἐξ
ᾧ οἱ τελευταῖοι ἐπὶ μετανέστησαν εἰς Περσίαν, ὅθεν
ὁμοῦς ἐπέστρεψαν δυσηρεστημένοι κατὰ τοῦ μονάρχου
τῶν Περσῶν Χοσρόου, ἡ περὶ φιλοσοφίας καὶ ἀγαθότη-
τος τοῦ ὁποίου φήμη εἰλκυσε αὐτοὺς πρὸς τὴν ἐπι-
κράτειάν του.

Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸ ἀρκτικὸν καὶ ἀνατολι-
κὸν τοῦ κράτους μέρος ἐταράττετο καὶ ἐκινδύνευε
συνεχῶς ὑπὸ τῶν βορείων βαρβάρων καὶ τῶν Περσῶν.
Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἠναγκάσθη ν' ἀγοράσῃ τὴν εἰρήνην
διὰ χρυσοῦ παρὰ τῶν βαρβάρων καὶ τῶν Περσῶν, ἡ
δὲ δόξα καὶ τὸ σθένος τῆς αὐτοκρατορίας κατέρρεε
βαθμῶδόν. Καὶ ὁμοῦς κατὰ τὰς δεινὰς ταύτας περιστά-
σεις, καθ' ἃς ἄπαν τὸ κράτος πανταχόθεν κλυδωνιζό-
μενον διεσώζετο ὡς ἐκ θαύματος, δὲν ἔπαυσαν αἱ ἐσω-
τερικαὶ ταραχαὶ καὶ ἐπιχειρήσεις στάσεων. Πολλαὶ
δὲ συνέστησαν συνωμοσίαι κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος,
ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων ἐμαρτύρησέ τις, βασιανίζόμενος,
ψευδῶς καὶ τὸν Βελισάριον, ὃν ὁ Ἰουστινιανὸς ἀνεξε-
τάστως ἐβρίβειν εἰς δεσμὰ (563), ἐν οἷς μείνας ἐπὶ
ἐν ἔτος ἡλευθερώθη τὸ 564. Ἐν δὲ ἔτος μετὰ ταῦτα
ἐτελεύτησεν ὁ ἥρωας τοῦ αἵματος αὐτοῦ, ὁ μέγιστος
τῶν Βυζαντινῶν στρατηγός, ὅστις καίτοι δυνάμενος τὰ
πάντα νὰ καταπράξῃ διὰ τῆς τόλμης καὶ ἰσχύος αὐ-
τοῦ, ἔμεινε ὁμοῦς οὐδὲν ἦντον πιστός καὶ ἀφωσιω-
μένος τῷ ἡγεμόνι αὐτοῦ, ὅστις ἀντήμειψε διὰ τῆς περι-
φρονησεως καὶ τοῦ δεσποτηρίου τὰς μεγάλας αὐτοῦ
ἐκδουλεύσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας. Ὀκτῶ δὲ μῆνας μετὰ τὸν
θάνατον αὐτοῦ, κατέστρεψε τὸν βίον καὶ ὁ Ἰουστινια-
νὸς εἰς ἡλικίαν ἑτῶν 84, βασιλεύσας ἔτη 38 μεστὰ
δόξης, δυστυχίων καὶ πλημμελημάτων.

A. I.

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

Ο ΛΙΑΝ ΕΥΕΙΔΗΣ ΝΕΑΝΙΑΣ.

Α'. Ἡ ἐπιστήμη.

Ὁ Φερδινάνδος ἦτο νέος τοσοῦτον εὐειδής, ὥστε
καὶ εἰς γυναικα αὐτὴν δυσκόλως ἤθελες ἀπαντήσῃ
καλλονῇ τοιαύτῃ. Ἦτο δὲ μονογενής, καὶ ἡ πρὸς
αὐτὸν στοργὴ τῶν γονέων του οὕσα ἀπερίοριστος,
κατέστησεν αὐτὸν κακοαναθρεμμένον. Οὐδέποτε ἐλάμ-
βανεν εἰς χεῖράς του βιβλίον διὰ νὰ σπουδάσῃ· ἀντὶ
δὲ τούτου, εἰ γονεῖς του τῷ ἐδιδόν ἀκαταπαύτως
πλακούντια. Ἦθελεν εἶσθαι εὐτυχὴς ὁ Φερδινάνδος,
ἐὰν ἠδύνατο νὰ τρώγῃ ἀκαταπαύστως πλακούντια,
καὶ πάντοτε νὰ μένῃ παιδίον... Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς ἔκα-

στος έννοι, δέν ήτο δυνατόν. Τό ἀληθές όμως είναι, οί όφθαλμοί του ήσαν γλυκύτατοι, ή κόμη ξανθή και ώραία, οί δόντες όμοιοι μέ μαργαρίτας, και τό στάσιμον τοῦ σώματός του ραδιόν και ἀποσταζον άνέφραστον ποά ήύητητα.

‘Ο Φερδινάνδος.

Είχε φθάσει τό δέκατον έκτον έτος της ήλικίας του, ότε γέρων τις, θείός του, άνθρωπος μέ ιδέας άλλοκότους, παρέστησεν εις τούς γονείς αυτού την ανάγκην τοῦ νά σπουδάσῃ ο υίός των την άνάγνωσιν και την γραφήν. Δέν ήτο τόσο εύκολον νά τούς καταπείσῃ, άλλ’ ών πλουσιώτατος, κατέπειπεν αυτούς: επί τέλους, καθ’ όσον ή κατάσταση αὐτῶν ήτο μετρωτάτη. ‘Ο ήρως μας λοιπόν έστάλη εις τό σχολείον. Φυσικὴν δ’ έχων λεπτότητα και άγχίνοιαν (τό λέγομεν χωρίς άστεισμού) έκαμε μεγάλας και σημαντικές προόδους εις τάς σπουδάς του. ‘Η γυνή τοῦ διδασκάλου ήγάπα τά ώραία παιδιά.

«Τι εύφης ποῦ θά γίνη αὐτός ο Φερδινάνδος, έλεγεν αὐτὴ τῷ συζύγῳ της, εάν έκαμνες τόν κόπον νά τόν σπουδάσῃς.

— Πῶς, φιλάτῃ μου τίς ή ανάγκη νά κοπιάσω δι’ αὐτόν.

— Διατί, ἀγάπη μου;

— Διὰ τόν Φερδινάνδον; αὐτός είναι τόσον ώραϊός, ώστε ποτέ δέν θέλει γίνεϊ πεπαιδευμένος!

— Τῷ όντι, είναι αληθές, φιλάτε!»

Έπομένως ο Φερδινάνδος, ως πολλά ώραϊός, μή δύναμιενος νά γίνη πεπαιδευμένος δέν υπερέβη την τετάρτην τάξιν, εις την όποιαν ήτον άκαταπαύτως ο έσχάτος.

TOM. Ε'. (Φυλλάδ. 87).

B. — ‘Η έοθής και τό ξέφος.

‘Ο ήμέτερος ήρως απέσυρθη εκ τοῦ σχολείου.

• Ποῖον στάδιον νά τῷ εκλέξωμεν, λέγει ή μήτηρ του.

— ‘Ο εξαδελφός μου είναι λόρδος καγκελάριος, ἀποκρίνεται ο πατήρ, ως τόν κάμωμεν νομικόν.

‘Ο λόρδος καγκελάριος έγευματίζε μετ’ αὐτῶν την ήμέραν εκείνην. Τῷ παρουσίασαν τόν Φερδινάνδον.

‘Η Αὐτοῦ Έντιμότης ήτον άνθρωπος μικρόσωμος και σοβαρός, τό μέτωπόν του έπεσκίαζον νέφη θλίψεων, οί χαρακτηρισμοί του δέ ένέφρηνον την εύστάθειαν. Δι’ αὐτόν άσχημία και ώραϊότης ήσαν άπωλύτως τό αὐτό πρᾶγμα.

«Νά τόν κάμετε νομικόν; είπεν, όχι, όχι, είναι αδύνατον, κάμετέ τον στρατιωτικόν, διότι είναι τόσον ώραϊός, ώστε δέν δύναται νά γίνη νομικός.!

— Έχετε δικαίον, μυλόρδε,» είπεν ή μήτηρ. Καί άπεφασίσθη ν’ άγερασθῇ διὰ τόν Φερδινάνδον διπλωμα άνθυπασπιστοῦ εις τό . . . τάγμα τῶν Θωρακοφόρων.

‘Η στρατιωτική τέχνη δέν έρχεται μόνη της. ‘Ο Φερδινάνδος οὐδέποτε είχεν άναβῇ ίππον: όθεν τόν έστειλαν νά μάθῃ την ίππασίαν.

• Τι όνος έπίσεσασμένος! είπεν, ο σημαιοφόρος Χορσεφιξ, όστις ήτον άσχημότατος.

— Τι φρικτός αὐτάρευκος! προσέθηκεν ο ύπολοχαγός Σαϊν Σκιντερνέας έτι άσχημότερος.

Αὐτός θά έντροπιάσῃ τό τάγμα, είπεν ο στρατηγός Ριβαφλέσης, άνθρωπος καλλίστου έξωτερικοῦ.

— Εάν δέν μάθῃ νά ίππεύῃ καλλίτερον, θέλομεν άναγκασθῇ νά τόν άποβάλωμεν, επανέλαθεν ο συνταγματάρχης Έβερδρίλ, οὔτινος ή εύσαρκία και ή όρεξις ήσαν άπαράμιλλα έν τῷ στρατεύματι.

— Κύριε Βουμπενσβέλ, είπεν οὔτος άποταθείς πρὸς τόν διδάσκαλον της ίππασίας, τελειώσατε μέ αὐτόν τόν νέον και προσπαθήσατε νά λάβῃ καλλίτερον στάσιμον.

— Αἱ κύριε, ἀποκρίνεται ο διδάσκαλος, οὐδέποτε θέλει δυνθῇ νά ίππεύσῃ καλλίτερα.

— Καί διατί διάβαλον δέν θά ίππεύσῃ καλλίτερα, σᾶς παρακαλῶ;

— ‘Ο θεός σώζοι υμᾶς, συνταγματάρχα, άλλ’ αὐτός είναι τόσον ώραϊός, ώστε είναι αδύνατον νά γίνη αξιωματικός ίππικοῦ.

— Μά την πίστιν μου εἶν’ αληθές, τι είπεν ο σημιοφόρος Όρσεφιξ.

— Αληθέστατον, εξεκολούθησεν ο ύπολοχαγός Σαϊν Σκιντερν;

— Πρέπει νά τόν ξεφορτωθῶμεν, είπεν ο συνταγματάρχης.

Μετὰ ταῦτα ο Φερδινάνδος, ύπό πάντων έμοθυμαδόν παρεκινήθη νά παραιτηθῇ.

‘Ο ήρως μας είχε τό αίμα ζωηρόν. Άφῃς τό τάγμα, και έπροκάλεσεν εις μονομαχίαν τόν συνταγματάρχη, τόν όποιον και έφόνευσε.

• Τι κακοήθεις αὐτός ο Φερδινάνδος! είπεν ή οίκο

γένεια τοῦ δυστυχοῦς συνταγματάρχου, ἣτις ἀφῆκε φρικώδεις κραυγάς.

— Τί κακοῦ, ἐπανελάβον ἅπαντες. »

Γ. — Ἡ πολιτική.

Οἱ γονεῖς τοῦ νέου εὐρίσκοντο εἰς ἀπελπισίαν. Δὲν ἦσαν μὲν πλούσιοι, ἀλλ' ὁ Φερδινάνδος ἦτο μονογενὴς υἱὸς τῶν. Προσέτρεξαν λοιπὸν εἰς τὸν γηραιὸν θεῖόν του.

« Εἶναι πλήρης νοήσεως, τοῖς εἶπε καὶ μέχρι τέλους θέλει ἐπιτύχει. »

Ἐπομένως, ἐδανείσθησαν χιλιάδας τινὰς λιτρῶν ἀπὸ τὸν γέροντα, ὅστις ἐναθρόνυτο καὶ ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τοῦ ὅτι ἐμελλεν ὁ ὠραῖος ἀντιπρόσωπος τοῦ ναυαγίου εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Ὁ Φερδινάνδος δὲν ἦτο ἀφιλόδοξος· ἐπεθύμει νὰ ὑψωθῇ, ἔτρεξεν ἄνω κάτω, παρέδειρεν, ἐσπούδασε τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ συγγράμματα, ἐμαθεν ἐκ στήθους τὸν Ῥιχάρδον, ἐσχολίασε τὸ Ἀγγλικὸν σύνταγμα.

Τέλος, μίαν ἡμέραν ἠγέρθη, ζητῶν τὸν λόγον.

« Τί ὠραῖος νέος! ἐπιθύρῃς μέλος τι τῆς συνέλευσεως »

— Αὐτός; ἕνας αὐτάρεσκος! εἶπεν ἕτερος.

— Ἀδύνατον νὰ ᾔναι ῥήτωρ, προσέθηκε τρίτος μεγαλοφώνως.

— Σιούτ! εἶπον τὰ μέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως μειδιάσαντα.

Ἡ καρτερία δὲν ἐδόθη εἰς ἅπαντας καὶ οὐδεὶς ἤμπορεῖ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ κατασταθῇ ῥήτωρ. Ἀποβαλὼν τὸ θάρρος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς, ὁ Φερδινάνδος ἤρχισε νὰ τὰ χάνῃ.

« Τί λέγετε αὐτοῦ; τῷ ἔκραξε γείτων τις.

— Τί διάβολον ἀντιπρόσωπος εἶν' αὐτός! εἶπεν ἕτερος.

— Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς κεφαλῆς του εἶναι τὸσον ὠραῖον ὥστ' ἀδύνατον νὰ ᾔναι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τοιοῦτον, εἶπε τρίτος τις ὅστις ἐφημίζετο ὡς ἄνθρωπος πνευματώδης.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε! ἀνέκραξεν ἡ ἀντιπολιτευσις. »

Ὁ Φερδινάνδος ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐὰν δὲν διέπρεψε τότε, εἶναι δίκαιον νὰ εἶπῃ τις ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο πιῶσις τίς. Πολλοὶ ῥήτορες εἶχον λάβει φήμην καὶ τοὶ κακῶς ἀντιπροσωπεύσαντες, ἄλλως τε εἶχον κηρυχθῇ τέλει οἱ ἐν ᾧ οὐδὲ τὸ ἥμισυ καὶ τῆς ἀξίας του εἶχον.

Ἀλλ' οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου ἔκρινον ἄλλως περὶ αὐτοῦ.

« Οἱ Ἀδωνιδῆς σας δὲν θὰ γίνουν ποτὲ ῥήτορες ἐπρόφωρον ἑβρίως εἰς Τζετλεμάν, γρυπὴν ἔχων τὴν ῥίνα.

— Οὐδὲ ἄνθρωπος τῶν ὑποθέσεων, προσέθηκεν ὁ πρόεδρος κομητείας τινός.

— Ὁ δὴστυχοῦς! εἶπεν ὁ μᾶλλον πολιτισμένος τῆς δημόγειως, εἶναι τῇ ἀληθείᾳ τὸσον ὠραῖος, ὥστε δὲν

δύναται νὰ ᾔναι ῥήτωρ . . . Κύριε καὶ Θεέ μου! ὁμιλεῖ ἀκόμη . . . ὦ πρέπει νὰ θῆξωμεν. »

Ὁ ἥρωας μας λοιπὸν ἤκουσε θελήματα, τοῦτέστι ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν συνέλευσιν.

Δ. — Τὸ συνοικέσιον.

Τὸ εἰκοστὸν καὶ ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας ἄγων ὁ ἡμέτερος ἥρωας, ἦτο εἰς τὴν ἀνθρωπότεραν ὥραν τῆς καλλονῆς του, δι' ὃ ἅπασαι αἱ νεανίδες τῆς Ἀλμάκ ἐπεθύμουν νὰ γίνωσιν ἐρωμέναι του.

« Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ σὲ ἀφήσωμεν τῷ ἔλεγον οἱ γονεῖς του, οἵτινες ἐξαντλήσαντες πρὸ πολλοῦ τὴν περιουσίαν των, ἔζων διὰ τῆς ἀρχαίας αὐτῶν πίστεως. Εἶσαι ὁ ὠραιότερος νέος τοῦ Λονδίνου, καὶ δύνασαι νὰ νυμφευθῇς πλουσίαν τινὰ κληρονόμον. »

— Θὰ νυμφευθῶ, ἀπεκρίθη ὁ Φερδινάνδος. »

Ἡ μῖς Ἑλένη Βολούμπιλις ἦτο θαλαττικωτάτη νεάνις, ἔχουσα ἐξ χιλιάδας λιτρῶν ἐτήσιον εἰσόδημα . . . Ὅθεν ὁ Κ. Φερδινάνδος ἤρχισε νὰ θεραπεύῃ τὴν μῖς Ἑλένην.

Ὡ! πόσον ἐθορυβήθησαν, τὴν εἶδον αὐτὴν ἀκούσαντες οἱ συγγενεῖς τῆς νεάνιδος.

« Τὰ σχέδιά του, εἶναι προφανῆ εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν εἶναι περιβόητος τυχοδιώκτης, καὶ θέλει νὰ ὠφελθῇ ἐκ τοῦ φυσικοῦ προτερήματός του. »

— Ὡραῖον παιδίον, ὠραῖον πλάσμα· εἶπεν ἄλλος. Ἐστάλη εἰς τὸ στρατεῦμα, καὶ ἐδολοφόνησε τὸν ἀντισυνταγματάρχην.

— Φυλαχθῆτε ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῆτε ὠραῖον ἄνθρωπον, εἶπε τρίτος, θὰ ἔχη ὀφθαλμοὺς μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του!

— Καὶ πόσας ιδιοτροπίας! εἶπε τέταρτος τις.

— Καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ διεγείρῃ τὴν ζηλίαν σας, εἶπεν ὁ πέμπτος.

— Θὰ κατασπαταλέσῃ τὴν περιουσίαν σας, εἶπεν ὁ ἕκτος. »

Ἡ μῖς Ἑλένη Βολούμπιλις, ἦτο νεάνις αἰσθηματική, ἦτο κεκορησμένη ἀπὸ τὰς θεραπειὰς τῶν τοιοῦτων ἐραστῶν· ἐσκέφθη θεν ὅτι εἶχον μέγα δίκαιον οἱ συγγενεῖς τῆς. Εὐαρεστομένη δὲ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς διαμένουσα, καὶ κληρονόμος οὕτω εἰσοδήματος ἐξ χιλιάδων λιτρῶν, δὲν εἶχε μεγάλην ἀνυπομονήσιν νὰ ὑπανδρευθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἀπεστρέφετο ἐραστὴν διὰν μάλιστα οὗτος ἦτο τὸσον ὠραῖος! Δὲν ἤθελε μὲν νὰ τὸν δεχθῇ, πλὴν οὐδὲ νὰ τὸν ἀποβάλλῃ ὀριστικῶς. Τὸν ἄφινε νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ χρεώνεται μὲ τὸν βράπτην του καὶ τὸν ἀμαξηλάτην, ἐπὶ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον σύζυγος τῆς νεάνιδος Βολούμπιλις. Ὁ καιρὸς παρήρχετο. Ἀλλ' ἐντοσοῦτ' οἱ γονεῖς του ἀνησυχον, ὡς αὐτός. Γεῦμά τι δοθὲν εἰς Χισβὶκ ἀφῆρεσεν ἕνα ἐξ αὐτῶν, καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ κακοῦ θύ πυρετόν. Οἱ γονεῖς του ὁμῶς ἀποθανόντες, ἀφῆσαν εὐλογίας καὶ εὐχὰς εἰς τὸν πεφλημένον αὐτῶν υἱόν, δι' ὧν νὰ εὐτυχῇ καὶ ν' ἀποκατασταθῇ.

Ε. — Ἡ ἐκλογή.

Ὁ ἥρωας μας λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο εἰμὴ τὴν ἐκ τοῦ θεοῦ καταγωγὴν του καὶ τὴν μῖς Ἑλένην

Βολούμπιλις. Ὁ μὲν καὶ τοι βαρονίσκος καὶ δικαιοῦ χαρακτήρος, ἦτον ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τραπεζίτης· ἔβλεπε μετὰ πολλῆς θλίψεως τὴν θελκτικὴν κόμην καὶ τοὺς λευκοὺς ὀδόντας τοῦ Φερδινάνδου.

« Ἐάν σέ κάμω κληρονόμον μου, τῷ εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς τὸ ἐπάγγελμά μου.

— Βεβαίως, κύριε, εἶπε φιλοπραγμόνως ὁ ἀνεψιός.

— Χυλ ἐτόνθρυσεν ὁ θεῖος, τί ὠραίος τραπεζίτης!»

Οἱ χρεώσται ἐντοιοῖς ἐθλίβοντο περὶ τὸν Φερδινάνδον.

Οὗτος στενοχωρούμενος εἰς ἄκρον, ἔτρεξε πρὸς τὴν μίς «Ελένη Βολούμπιλις, τὴν ὁποίαν εὗρεν ἰχνογράφουσαν ἀνθοδέσμην.

Ἡ μίς «Ελένη Βολούμπιλις.

Ὁ Φερδινάνδος εἰς τὴν ἐμφάνισίν του δὲν ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς νεάνιδος, εἰμὴ ὅτε ἀντήχησαν αἱ πτέραι τῶν ὑποδημάτων του.

« Ζωγραφίζετε κυρία;

— Ναί· τί νὰ κάμω, αἰσθάνομαι τόσον πληξίν...

— Πληξίν! ἃ ὥς κ' ἐγώ. . . βεβαίως, φίλη μου, ἡ ἐνωσίς μας θέλει ἀμφοτέρους μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς σκληρᾶς ταύτης πλήξεως.»

Ἡ νεάνις ἤρχισε πάλιν νὰ ἰχνογραφῇ, ἐνῷ ὁ Φερδινάνδος ἐξηπλώθη ἐπὶ σκίμπος.

« Ἀλλὰ, κύριε Φερδινάνδε, εἶναι πολὺ κινδυνώδες νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνδρα τόσον ἀξιοθαύμαστον διὰ τὴν ὠραιότητά του· ἔπειτα βλέψασα πρὸς αὐτόν· τοῦλάχιστον θὰ εἶσαι πιστός;

— Μαρτύρομαι τὸν οὐρανόν! ἀνέκραξεν ὁ ἐραστής, ἀνεγείρας ἑαυτόν.

— Φεὺ! εἶπε στενάζουσα ἡ μίς «Ελένη Βολούμπιλις, ὅτε ἐκ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Λόρδου «Ρούφου Πιμιλιώνας, ἔστρεψεν ἄλλοῦ τὴν ὁμιλίαν.

Ὁ Λόρδος «Ρούφος Πιμιλιώνας δὲν ἔμεινε πολὺ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστ' οἱ δύο ἐρασταὶ ἔμειναν καὶ ἔμειναν διὰ νὰ προσδιορίσωσι τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. Ὁ Φερδινάνδος ἠγόρασε νέαν ἁμαξάν. Πόσον ἦτον ὠραίος ἐν τῇ λαμπρᾷ ἀποσκευῇ του!

Ἀκριβῶς ἓνα μῆνα πρὶν τοῦ γάμου του ὁ θεῖος

ἀπέθανεν. Ἡ μίς «Ελένη Βολούμπιλις τὸν ἐσυλλυπήθη μεθ' ὧλης τῆς τρυφερότητος τῆς καρδίας της.

« Φερδινάνδε μου, εἶπεν αὐτῇ, εὐχαριστήθητι! ἀπέπεμψα τὸν Λόρδον «Ρούφον Πιμιλιώνα!

— Ἀξιολάτρευτος ἀγαθότης! ἀνέκραξεν ὁ ἥρωας μας. Ἄλλως τε ὁ Λόρδος «Ρούφος Πιμιλιώνας εἶναι ἄνθρωπῆριον τεσσάρων ποδῶν καὶ ἡμίσεως, καὶ ἡ κεφαλὴ του ὁμοιάζει τὴν τοῦ πτηνοῦ τοῦ καλουμένου μελαγκόρυφος.

ΣΤ'. — Ἡ διαθήκη.

Ὁ ἥρωας μας ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς μνηστῆς του ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀποσπράγισιν τῆς διαθήκης του.

« Ἀφίνω, ἔλεγεν ὁ διαθέτης, (ὅστις ὡς εἶπομεν) ἥδη εἶχεν ἀλλοκότους ιδέας), ἀφίνω τὴν εἰς τὴν τράπεζαν μερίδα μου καὶ ὅλην τὴν κατάστασίν μου, ἐκτὸς τῶν κληροδοτημάτων, εἰς . . . (ἐνταῦθα ὁ Φερδινάνδος ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του μανδήλιον ἐξ ἡμιτυβίου (batiste), θαυμασιώτατα περικεκομημένον, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του) εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Ἰωάννην Σπρίγγ, νεανίαν νοήμονα, δραστήριον, τιμῆσοντα τὸ ἐπάγγελμά μου — Ἄλλοτε σκοπὸν εἶχον νὰ καταστήσω τὸν ἀνεψιόν μου Φερδινάνδον κληρονόμον, ἀλλ' ἐστοχάσθην ὅτι εἶναι ἀδύνατον τόσον ἐπιτετηδευμένη κεφαλὴ νὰ δύναται νὰ λογαριάσῃ. Πρέπει ὁ κληρονόμος μου νὰ ᾔναι ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας καὶ ὄχι ὠραίος. Ὁ Φερδινάνδος ἦτο τόσον ὠραίος, ὥστ' ἀδύνατον νὰ γίνῃ τραπεζίτης. Οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ του θέλουσι θέλξει ἀναμφιβόλως κληρονόμον τινά. . . Τῷ ἀφίνω χιλίας λίτρας διὰ ν' ἀγώρῃ ἐν κιβώτιον ἐνδυμάτων.»

« Νὰ σέ πάρουν ὅλοι οἱ διάβολοι! » ἀνέκραξεν ἀπὸ πλῆκτος ὁ Φερδινάνδος ἐξερχόμενος μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ θαλάμου. Καὶ ἔτρεξεν εἰς τῆς μνηστῆς του. Ἦτον ἀποῦσα. «Τὰ ψεῦδῃ, λέγει ἰταλική τις παροιμία, εἶναι βραχυσκελῆ, αἱ δὲ ἀληθεῖαι, ὅταν εἶναι δυσάρεστοι, εἶναι φρικτωδῶς μακροσκελεῖς». Τὴν ἐπαύριον ὁ Φερδινάνδος ἀπεπέμφθη διὰ τῶν πλέον ὑποχρεωτικῶν λόγων.

« Σᾶς εὐχομαι, ἔλεγε τελευτῶσα ἡ μίς «Ελένη Βολούμπιλις, ὅλην τὴν εὐημερίαν, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οἱ φίλοι μου ἔχουσι δίκαιον λέγοντες ὅτι ἀδύνατον νέος τόσον ὠραίος νὰ γίνῃ σύζυγος.»

Ὅκτῳ ἡμέρας βρυδύτερον ἡ μίς «Ελένη Βολούμπιλις ἐγένετο λαῖδρ «Ρούφου Πιμιλιώνας.

Τὸ κοινοβούλιον διελύθη. Τρεῖς τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν διάλυσιν ὁ Φερδινάνδος, ἐντὸς μισθοῦ ὀχλήματος πλησίον ἀγῶστου τινὸς προσώπου καθημένος, καὶ περιτυλιγμένος εἰς ἐπενδυτήν, ἤλαυνεν εἰς τὸ Kings bench.

« Ἀλήμωνω, κύριε, ἔλεγεν ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς, δὲν εἶναι κρίμα νὰ σύρετε εἰς φυλακὴν ἓνα τόσον ὠραῖον κύριον;»

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)